

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА

ПРВ ОДДЕЛ

ОДЛУКА

Апликација бр.7837/10
Горанчо Гаврилов
против Република Македонија

Европскиот суд за човекови права (прв оддел), на седницата на советот во следниот состав одржана на 1 јули 2014:

Isabelle Berro-Lefèvre, *Претседател*,

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Мирјана Лазарова Трајковска,

Julia Laffranque,

Paulo Pinto de Albuquerque,

Linos-Alexandre Sicilianos, *суди*,

и Søren Nielsen, *Секретар на Одделот*,

Имајќи ја предвид гореспоменатата апликација поднесена на 1 февруари 2010,

Имајќи ги предвид обсервациите поднесени од Владата и обсервациите поднесени во одговор од страна на апликантот,

По расправата, одлучи како што следи:

ФАКТИ

1. Апликантот, г-дин Горанчо Гаврилов, е македонски државјанин кој е роден 1966 и живее во Штип. Тој беше застапуван пред Судот од страна на г-дин Ф.Медарски, адвокат од Скопје.

2. Владата на Република Македонија („Владата,“) беше застапувана од страна на нејзиниот Агент, г-дин К. Богданов.

A. Околности на случајот

3. Фактичката состојба на предметот, според страните во постапката, изнесена накратко, е како што следи.

1. Контекст на случајот

4. Апликантот е сопственик и менаџер на локална радио-станица во Штип. Помеѓу 1998 и 2008 тој исто така бил Претседател на Асоцијацијата на приватни електронски медиуми. Во тоа својство, тој ги известил надлежните органи за определени неправилности во работењето на правното лице Р., оператор на кабелска телевизија во сопственост на г-дин Р.Д. Според апликантот, како последица на таквата критика, г-динот Р.Д. во неколку наврати му упатил закани по животот. Како што било утврдено во кривичната постапка, опишана подолу, во пријавениот инцидент од 13 ноември 2002, г-динот Р.Д. му упатил усмени закани на апликантот. Останатите наводни инциденти, последниот од 29 декември 2007, не биле пријавени во полицијата.

2. Кривичната постапка против г-дин Р.Д., г-дин Д.М. и г-дин Г.С.

5. На 27 март 2008 јавниот обвинител поденл обвинителен акт против г-дин Р.Д., г-дин Д.М. и г-дин Г.С. за обид за убиство на апликантот. Обвинението се однесувало на инцидентот кој се случил на 26 јануари 2008 во кој г-дин Д.М., член на единицата за специјални операции - Волци, и г-дин Г.С. наводно го нападнале апликантот со намера да го лишат од живот. Двајцата обвинети наводно носеле црни маски и употребиле метални шипки при физичкиот напад на апликантот. Апликантот се здобил со повреди на главата и телото. Три прсти на рацете му биле скршени. При нападот, г-дин Д.М. наводно истрелал со огнено оружје, при што апликантот не бил погоден. Како што е наведено во обвинението, г-дин Р.Д., кој на 29 декември му се заканувал на апликантот дека ќе го лиши од живот, ги поттикнал г-дин Д.М. и г-дин Г.С. да го извршат обидот за убиство.

6. Постапката била спроведена пред Основниот суд во Штип („судечкиот суд,“). Во текот на судењето, судот ги сослушал обвинетите и неколку сведоци и извршил соочување на аплиантот со г-дин Р.Д. Тој исто така извел значителен број на писмени докази, вклучително и неколку вештачења; листи на привремено одземени предмети; детални листи на појдовни и приемни повици на мобилните телефони одземени од обвинетите; извештаи од препознавањата кои биле спроведени во текот на постапката; извадоци од неколку дневни весници, и други докази. На 30 април 2008 судечкиот суд донел ослободителна пресуда. Апликантот бил упатен на можноста да поднесе тужба за надомест на штета за своето имотно-правно

побарување. Во пресудата, судечкиот суд ги оценил расположливите докази. Тој не поклони верба на вештиот наод и мислење според кој текстилните влакна пронајдени на една од металните шипки употребени во нападот се совпаѓале со материјалот од фармерки, како оние одземени од г-динот Г.С. Тој исто така не поклони верба на вештиот наод и мислење според кое плунката на отпушокот пронајден на местото на настанот веднаш по нападот, одговара на крвната група А, која ја имал и г-дин Д.М. Судот одлучил на овој начин, бидејќи ДНК анализата на плунката ја исклучила можноста дека пронајдениот отпушок му припаѓал на г-дин Д.М. Поради опрелени неправилности при извршеното препознавање на лица спроведено од страна на полицијата, судот исто така не го зел предвид фактот дека апликантот и двајца сведоци го препознале г-дин Г.С. како еден од напаѓачите. На крајот, не било потврдено дека г-дин Р.Д. му се заканувал на апликантот. Соочувањето помеѓу двајцата не ги потврдило ваквите наводи на апликантот. Според доставницата, ова пресуда на апликантот му била доставена на 8 мај 2008.

7. На 29 септември 2008 Апелациониот суд во Штип, ја одбил жалбата поднесена од јавното обвинителство и ја потврдил пресудата на судечкиот суд. Тој констатирал дека понискиот суд правилно ја утврдил фактичката состојба и дал доволно образложени причини за својата пресуда. Покрај оценката на доказите изведени од страна на судечкиот суд, Апелациониот суд ги оценил и доказите во однос на куршумот пронајден на местото на настанот по инцидентот. Балистичките вештачења потврдиле дека неговиот калибар одговара на муницијата која се користи за пиштол од американско производство каков што бил пријавен за украден од воената единица во Ирак во чии редови, определено време поминал и г-динот Д.М. Ова, заедно со фактот дека оружјето од кое бил испукан куршумот не било пронајдено, било по мислење на судот, недоволно за да се утврди било каква вина на г-динот Д.М. Апелациониот суд заклучил дека понискиот суд донел јасна и законита одлука. Владата достави копија од доставница според која апликантот ја примил пресудата на 30 октомври 2008. Во коментарите доставени како одговор на владините обсервации, апликантот не го спореше датумот на достава на ова пресуда.

8. На 9 јануари 2009 јавниот обвинител ги оспорил пресудите на пониските судови со поднесување, по службена должност, барање за заштита на законитоста пред Врховниот суд.

9. На 25 март 2009 Врховниот суд го усвоил барањето и зазел став дека пониските судови ги повредиле членот 355(1), став 11, и (2) во врска со членот 14 од Законот за кривична постапка од 1997 (“Законот од 1997”) (види параграф 12 и 13 подолу) во корист на обвинетите. Повикувајќи се на членот 408(2) од Законот од 1997, Врховниот суд

навел дека неговата пресуда не засега во правосилната пресуда. Тој утврдил дека, врз основа на доказите во судските списи, причините дадени во пресудата на судечкиот суд биле нејасни и во спротивност со изведените докази. Понискиот суд вистинито и наполно не ги утврдил решителните факти и неправилно ги оценил расположливите докази, особено доказите поднесени од страна на апликантот и останатите сведоци кои ги идентификувале обвинетите како сторители на делото. Тој констатирал во својата пресуда дека судечкиот суд ги утврдил фактите само врз основа на доказите во прилог на одбраната. Доказите против обвинетите не биле земени предвид, со образложение кое е неаргументирано. Врховниот суд понатаму го критикувал начинот на кој судечкиот суд ги оценил вештачењата кои биле изведени како докази. Тој исто така забележал дека Апелациониот суд ја потврдил пресудата на судечкиот суд и покрај тоа што имал надлежност по службена должност да го провери постоењето на било какви процесни повреди. Апликантот ја примил пресудата на 1 септември 2009.

3. Постапка пред Уставниот суд

10. На 30 октомври 2009 апликантот поднел пред Уставниот суд барање за заштита на неговото право на слобода на изразување, кое наводно било повредено како последица на пропустот на државата да ги идентификува и казни одговорните за инцидентот. Имајќи предвид дека пресудата на Врховниот суд немала влијание на правосилната ослободителна пресуда, тој исто така се жалел дека му било оневозможено правото да бара надомест на штета од обвинетите. Апликантот повторил дека инцидентот од 26 јануари 2008 бил поврзан со критиката која ја упатил на сметка на правното лице Р. и имало за цел да го замолчи.

11. На 23 декември 2009 Уставниот суд го отфрлил барањето на апликантот. Тој констатирал дека редовните судови кој постапувале по кривичниот предмет требало да утврдат дали кај обвинетите постои вина. Тие не се впуштиле во изведување на докази ниту утврдување на факти во однос на тоа дали нападот имал за цел да ја ограничи слободата на изразување на апликантот. Побудата да се стори делото била од значење за пронаоѓање на сторителите и одмерување на санкцијата. Покрај тоа, заштитениот интерес, односно објектот на заштита во случајот било правото на живот, а не слободата на изразување. Нападот во конкретниот случај се случил во место и време кое не може директно да се поврзе со слободата на изразување на апликантот. Уставниот суд соодветно на ова констатирал дека пресудите на првостепениот и второстепениот суд не биле релевантни за слободата на изразување на апликантот. Тој исто така констатирал дека Врховниот суд немал надлежност, од аспект на забраната за

reformatio in pejus предвидена во член 408(2) од Законот од 1997, да го врати предметот на повторно одлучување или да ја преиначи пресудата во осудителна. Затоа државата неможела да се смета за одговорна поради пропустот сторителите да бидат казнети. На крајот, апликантот имал можност да бара надомест на штета во парнична постапка како што впрочем бил упатен и од страна на кривичните судови.

В. Релевантни домашно законодавство и пракса

12. Согласно член 14 од Законот од 1997, судот и државните органи што учествуваат во кривичната постапка се должни вистинито и наполно да ги утврдат фактите што се од важност за донесување на законита одлука и се должни со еднакво внимание да ги испитуваат и утврдат како фактите што го товарат обвинетиот, така и оние што му одаат во корист.

13. Членот 355 (1), точка 11, и (2) од Законот од 1997 предвидува дека суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка постои, ако пресудата нема воопшто причини или во неа не се наведени причините за решителните факти или тие причини се наполно нејасни или во значителна мера противречни, или ако судот не применил или неправилно применил некоја одредба од овој закон.

14. Членовите 403 и 404 предвидуваат дека јавниот обвинител може да подигне барање за заштита на законитоста против правосилни судски одлуки ако е повреден законот. За барање за заштита на законитоста одлучува Врховниот суд.

15. Согласно член 406 (1) и (3), при решавањето за барањето за заштита на законитоста Врховниот суд ќе се ограничи само на испитување на повредите на законот на кои се повикува подносителот во своето барање. Ако таквото барање е подигнато во корист на осудениот, Врховниот суд не смее да ги измени одлуките на посниските судови на негова штета во однос на правната оценка на делото и на кривичната санкција.

16. Според член 408 (1), кога Врховниот суд ќе утврди дека барањето за заштита на законитоста е основано, може да донесе една од следниве пресуди: пресуда со која ќе ја преиначи правосилната одлука, пресуда со која ќе ги укине одлуките на првостепениот и на повисокиот суд или само одлуката на повисокиот суд и предметот ќе го врати на повторно одлучување, или пресуда во која ќе се ограничи само на тоа да ја утврди повредата на законот. Според став 2 од истиот член, ако барањето за заштита на законитоста е подигнато на штета на обвинетиот, а судот најде дека е основано, ќе утврди само дека постои повреда на законот, не засегајќи во правосилната одлука.

17. Во октомври 2004 зборот “обвинетиот” во член 408 (2) од Законот од 1997 беше заменет со зборот “осудениот” (Сл. весник бр.74/2004).

18. Законот за кривична постапка, кој почна да се применува на 1 декември 2013 година, ги содржи истите одредби како и членот 408(2) од Законот од 1997, како што е изменет во 2004 (член 461(2)).

19. Владата достави копии од неколку пресуди (*Кзз.бр.42/2011; Кзз.бр.53/2011; Кзз.бр.35/2012; Кзз.бр. 5/2013 и Кзз.бр.12/2013*) во кои Врховниот суд ги усвоил барањата за заштита на законитоста поднесени од страна на јавното обвинителство и констатирал дека законот бил повреден со ослободителните пресуди на пониските судови. Во сите овие пресуди, Врховниот суд повикувајќи се на членот 408(2) од Законот од 1997 година, одлучил дека неговите пресуди не засегаат во правосилните пресуди на пониските судови. Во овие случаи, првостепените пресуди биле донесени во периодот помеѓу март 2010 и мај 2012.

ЖАЛБЕНИ НАВОДИ

20. Апликантот се жалеше дека државата повикана на одговорност не ја почитувала својата (позитивна) процесна обврска од членот 2 од Конвенцијата поради пропустот да спроведе ефикасна истрага во врска со неговите наводи дека тој бил жртва на напад кој го довел во опасност неговиот живот.

21. Тој исто така се жалеше дека државата повикана на одговорност, со пропустот да ги пронајде и казни лицата кои го извршиле нападот со цел да го замолчат, не ја исполнила својата позитивна обврска да обезбеди неопходни услови за уживање на неговите права од членот 10 од Конвенцијата. На крајот, тој се жалеше на повреда на членот 13 во врска со членот 2 и 10 од Конвенцијата.

ПРАВО

22. Апликантот истакна наводи дека истрагата не била ефикасна, дека нејзината неефикасност ја нарушила неговата слобода на изразување и дека тој немал ефикасен правен лек за заштита на неговите права. Тој се повикал на членот 2, 10 и 13 од Конвенцијата, кој гласат вака:

член 2

“1. Правото на живот на секој човек е заштитено со закон. Никој не може намерно да биде лишен од живот, освен со извршување на смртна казна, изречена со судска пресуда, со која е прогласен за виновен за кривично дело кое, според законот, се казнува со таква казна.

2. Се смета дека одредбите на овој член не се повредени доколку смртта настапила како резултат на апсолутно потребна употреба на сила:

- а. во одбрана на секој поединец од незаконско насилство;
- б. при апсење според закон или спречување на бегство на лице уапсено врз основа на закон;
- в. при законско спречување на немир или бунт.”

член 10

“1. Секој човек има право на слобода на изразувањето. Ова право ги опфаќа слободата на мислење и слободата на примање и пренесување информации или идеи, без мешање на јавната власт и без оглед на границите. Овој член не ги спречува државите, на претпријатијата за радио, филм и телевизија да им наметнуваат режим на дозволи за работа.

2. Остварувањето на овие слободи, коешто вклучува обврски и одговорности, може да биде под одредени формалности, услови, ограничувања и санкции предвидени со закон, кои во едно демократско општество претставуваат мерки неопходни за државната безбедност, територијалниот интегритет и јавната безбедност, заштитата на редот и спречувањето на нереди и злосторства, заштитата на здравјето или моралот, угледот или правата на другите, за спречување на ширењето на доверливи информации или за зачувување на авторитетот и непристрасноста на судството..”

член 13

“Секој човек, чии права и слободи признати со оваа Конвенција, се нарушени, има право на жалба пред националните власти, дури и тогаш кога повредата на овие права и слободи ја сториле лица при вршење на службена должност.”

А. Жалбените наводи во однос на членот 2 (процедурален аспект)

1. Поднесоци на странките

23. Владата истакна дека апликацијата треба да биде отфрлена поради непочитување на рокот од шет месеци за нејзино поднесување, кој според Владата, почнал да тече на 30 октомври 2008, датумот кога на апликантот му била доставена пресудата на Апелациониот суд од Штип (види параграф 7 погоре). Ова од причина што барањето за заштита на законитоста, кое јавниот обвинител во случајот го поднел *proprio motu*, неможе да се смета за ефикасен правен лек. Во согласност со законодавството во примена во критичниот период, Врховниот суд го усвоил барањето за заштита на законитоста и донел деклараторна пресуда, која имала за цел да послужи како коректив на домашната судска пракса. Апликантот требало да знае дека барањето

за заштита на законитоста нема да има никакво влијание врз правосилната ослободителна пресуда.

24. Апликантот тврдеше дека рокот од шест месеци започнал да тече на 1 септември 2009, датумот кога на апликантот му била доставена пресудата на Врховниот суд (види параграф 9 погоре). Ова од причина што само врз основа на оваа пресуда апликантот можел да бара Судот да констатира повреда на правата од Конвенцијата. Во отсуство на таквата пресуда неговите наводи би се сметале за процесна повреда на домашната постапка и малку веројатно би довеле до констатирање на повреда на неговите права.

2. Оценка на Судот

25. Судот повторува дека по правило, периодот од шест месеци започнува да тече од конечната одлука донесена во процесот на искористување на домашните правни лекови (види *El Masri v. the Republic of Macedonia* [GC], бр. 39630/09, § 136, ECHR 2012). Само правните лекови кои се ефикасни може да бидат земени предвид од причина што апликантот неможе да го пролонгира прецизниот рок предвиден со Конвенцијата преку несоодветни и погрешни барања до органи или институции кои немаат надлежност да понудат ефикасно ремедирање во однос на наводите за повреда на Конвенцијата во прашање (види *Fernie v. the United Kingdom* (dec.), no. 14881/04, 5 јануари 2006).

26. Очигледно од принципите изложени погоре, одлуката дали апликантот го запазил рокот од шест месеци е во суштина поврзана со прашањето на искористување на домашните правни средства (види *Benzer and Others v. Turkey*, бр. 23502/06, § 121, 12 ноември 2013). Со цел да одговори на приговорот на Владата во однос на допуштеноста на аплиакцијата, Судот мора да оцени дали, во околностите на конкретниот случај, барањето за заштита на законитоста бил ефикасен правен лек за наводите на апликантот кои се однесуваат на членот 2 од Конвенцијата. Одговорот на ова прашање е клучно за сметањето на рокот од шест месеци.

27. Судот констатира дека барањето за заштита на законитоста може да го поднесе само надлежниот јавен обвинител. Странките во постапката може да побараат јавниот обвинител да го стори тоа, но тие според законот немаат право директно самите да поднесат такво барање. Искористувањето на барањето за заштита на законитоста во целост зависи од дискрецијата на јавниот обвинител. Од овие причини, Судот претходно веќе утврдил дека таквото барање не е ефикасен правен лек за целите на член 35 § 1 од Конвенцијата (види *Trajče Stojanovski v. the Republic of Macedonia* (dec.), бр. 1431/03, 16 септември 2008; *Dimitrovska v. the Republic of Macedonia* (dec.), бр. 21466/03, 30

септември 2008; *Lepojić v. Serbia*, бр. 13909/05, § 54, 6 ноември 2007; и *Dokić v. Serbia*, бр. 1005/08, § 31, 20 декември 2011).

28. Сепак, Судот прифатил надлежност да ја испитува усогласеноста со Конвенцијата на постапките по поднесено барање за заштита на законитост кога исходот од таквите постапки бил директно одлучувачки за “граѓанските права во прашање”. Во случајот *Bajaldžiev* Судот утврди дека Врховниот суд кој го одбил барањето за заштитата на законитоста поднесено од страна на апликантот, не бил непристрасен во смисла на член 6 од Конвенцијата (види *Bajaldžiev v. the Republic of Macedonia*, бр. 4650/06, § 26, 25 October 2011). Во *Bočvarska*, Судот утврди повреда на барањето за “судење во разумен рок” во однос на постапка во која такво барање било искористено со успех во четири наврати (види *Bočvarska v. the Republic of Macedonia*, бр. 27865/02, § 72, 17 септември 2009).

29. Во конкретниот случај Судот забележува дека, според законските правила на кривичната постапка кои биле во примена во критичниот период, Врховниот суд имал надлежност, постапувајќи по основано барање за заштита на законитоста да ја преиначи правосилната пресуда или да ги укине пресудите на пониските судови и да го врати предметот на повторно разгледување и одлучување (види член 408(1) од Законот од 1997, параграф 16 погоре). Сепак, Судот констатира дека Законот од 1997 содржел посебни правни правила за ситуациите кога барањето било поднесено во однос на осудени лица. Членот 406(3) од Законот од 1997 содржел одредба за забрана на *reformatio in pejus* кога барањето за заштита на законитоста било поднесено во корист на осудени лица (види параграф 15 погоре). Слично, членот 408(2) од Законот од 1997, кој се однесува на случаи во кои барањето за заштита на законитоста било поднесено на штета на осудени лица, содржи јасно правило дека правосилната пресуда не може да се измени со пресуда на Врховниот суд со која се усвојува барањето. Во својата пресуда од 25 март 2009 Врховниот суд се повикал на овие одредби и констатирал дека неговата пресуда не засега во правосилната ослободителна пресуда на Апелациониот суд од Штип од 29 септември 2008. Како што јасно произлегува од судската пракса доставена од страна на Владата, Врховниот суд конзистентно ја применувал оваа пракса во случаите каде барањето за заштита на законитоста било поднесувано на штета на обвинето, наместо на штета на осудено лица, како во случајот на апликантот (види параграф 19 погоре). Апликантот не спореше, ниту пред Судот презентираше било какви аргументи во однос на тоа дека ваквиот начин на толкување на домашното законодавство од страна на Врховниот суд повлекува било каква одговорност на државата согласно Конвенцијата.

30. Во вакви околности, Судот смета дека апликантот знаел или требало да знае откако ја примил пресудата на Апелациониот суд, дека

барањето за заштита на законитоста, доколку биде поднесено од страна на јавниот обвинител и усвоено од страна на Врховниот суд, може да доведе единствено до констатација дека пониските судови го повредиле законот. Нему морало да му биде јасно дека таквата констатација не подразбира утврдување на било какви факти или утврдување на одговорност. Апликантот очигледно не го спори ова (види параграф 24 погоре). Сепак, тој тврдеше дека во отсуство на таква констатација неговите наводи дека истрагата во конкретниот случај не била ефикасна не би биле веродостојни.

31. Во врска со ова Судот повторува дека процедуралната обврска од членот 2 бара надлежните органи да дејствуваат со примерно внимание во текот на целиот период во кој разумно може да се очекува тие да преземаат мерки со цел расветлување на околностите во која настапила смртта и за утврдување на одговорноста за истата (види *Przemek v. Poland*, бр. 22426/11, § 47, 17 септември 2013). Постапката како целина, вклучително и делот на судската постапка, мора да ги задоволи барањата на позитивната обврска за заштита на животот преку правото. Судот има надлежност да врши надзор на тоа дали и во која мера судовите, при донесувањето на нивниот заклучок, внимателно го испитале случајот како што бара членот 2 од Конвенцијата, на начин што нема да ги поткопа и доведе во прашање одвраќачката улога на судскиот систем и значењето на улогата што тој треба да ја има при превенирањето на повредите на правото на живот (види *Öneryildiz v. Turkey* [GC], бр. 48939/99, §§95 и 96, ECHR 2004-XII).

32. Она што Врховниот суд го констатирал во неговата пресуда од 29 март 2009 не е неопходно за Судот да оцени дали истрагата во случајот на апликантот не била „детална“, како што тоа го бара членот 2 од Конвенцијата. Во врска со ова, Судот забележува дека пресудата на Врховниот суд не се заснова на ниту еден нов факт или доказ кои се појавиле по пресудата на Апелациониот суд од Штип од 29 септември 2008. Напротив, неговите заклучоци во однос на пропустите и недостатоците на пониските инстанции се базирале на постоечкиот писмен материјал во судските списи (види параграф 9 погоре). Покрај тоа, Судот има воспоставена пракса да испитува дали домашната истрага ги задоволува барањата на ефикасност во случаите каде домашните судови го ослободиле обвинетиот, како во конкретниот случај (види *Filipovi v. Bulgaria*, бр. 24867/04, §§72 и 73, 4 декември 2012) и кога истрагата била затворена поради недостаток на докази (види, *mutatis mutandis*, *Shchiborshch and Kuzminav. Russia*, бр. 5269/08, §§ 256-260, 16 јануари 2014). Судот прифатил таква надлежност и во однос на истрагите кои довеле до правосилна осуда од страна на домашните судови (види *Enukidze and Girgvliani v. Georgia*, по. 25091/07, §§ 259-267, 26 април 2011).

33. Во вакви околности, Судот смета дека барањето за заштита на законитоста не било правно средство кое требало да се искористи во однос на наводите на апликантот кои се однесуваат на членот 2 од Конвенцијата. Според тоа, времето во кое постапката била во тек пред Врховниот суд не треба да се земе предвид при пресметувањето на рокот од шест месеци. Овој навод, од овие причини бил поднесен по повеќе од шест месеци од моментот од кој почнал да тече рокот од шест месеци, а тоа е 30 октомври 2008, датумот на достава на пресудата на Апелациониот суд (види параграф 7 погоре).

34. Следува дека во овој дел апликацијата била поднесена вон рок и мора да биде отфрлена во согласност со член 35 §§ 1 и 4 од Конвенцијата.

В. Останати жалбени наводи

35. Апликантот се жалеше дека наводниот попуст државата да спроведе ефикасна истрага ги повредило неговите права од членот 10 и дека тој немал на располагање ефикасни правни средства, како што бара членот 13, во однос на неговите права од членот 2 и 10.

36. Судот ги испита ваквите наводи. Сепак, во светло на целокупниот материјал што го поседува, и во она мера во која истакнатите наводи се во рамките на неговите надлежности, Судот смета дека тие не разоткриваат никаква појава на повреда на правата и слободите предвидени во Конвенцијата и нејзините Протоколи.

37. Следува дека овие жалбени наводи се очигледно неосновани и мора да бидат отфрлени во согласност со член 35 §§ 3 (а) и 4 од Конвенцијата.

Од овие причини, Судот, едногласно,

Ја прогласи апликацијата за недопуштена.

SørenNielsen
Секретар

IsabelleBerro-Lefèvre
Претседател